

administrationsselskabet er foreningens daglige ledelse og træder i stedet for en direktør og personale. Derfor har Socialdemokraterne svært ved uden videre at acceptere, at depotselskaberne kan købe administrationsselskaberne, og er i tvivl om, at de værneregler, der opstilles, er tilstrækkelige til reelt at sikre foreningernes interesser.

Regeringen har jo sit flertal med Dansk Folkeparti, ved vi jo af erfaring, men er det betryggende for indskyderne? Det er helt afgørende, synes jeg, at få sikret en rigtig prissætning på administrationsselskaberne, hvis de virkelig skal sælges. For os er det vigtigt, at indskyderne ikke bondefanges.

Der lægges efter forslaget op til, at foreningerne ikke får indflydelse på den daglige drift i investeringsforvaltningsselskaberne. § 26, stk. 2 og 3, er ideelt set rigtigt tænkt, men vil efter min opfattelse i realiteten sikre, at foreningerne kun kommer til at stå på sidelinjen og i praksis fratages de muligheder for at varetage foreningens interesser, som forvaltningsselskaberne ifølge lov om finansiel virksomhed oven i købet er forpligtede til. Realiteterne er efter min bedste opfattelse anderledes end teorien, som den er udtænkt i lovforslaget.

Vi må se nærmere på værnereglerne, vi må se nærmere på, om de kan sikre indskydernes og foreningernes interesser, når magten reelt ligger i og varetages af depotbankernes investeringsforvaltningsselskab. Reglerne afskærer foreningens bestyrelse fra direkte indflydelse, når modsatrettede interesser mødes mellem depotbanken og forvaltningsselskabet.

Der er andre steder, hvor jeg synes forslaget må ændres. Efter vores opfattelse må foreningerne have de samme muligheder som depotbankernes forvaltningsselskaber. Jeg synes, at alt andet virker helt skævt. Også begrænsningerne i § 90 og § 108 af foreningernes muligheder for at placere midler i andre investeringsforeninger eller afdelinger virker mere begrænsende for danske foreninger end for tilsvarende udenlandske konkurrenter. Hvorfor foreningerne ifølge § 90, stk. 3, begrænses til at investere højst 5 pct. af deres formue i andre afdelinger under samme forening, mens direktivet giver grundlag for 50-pct.-grænsen i § 108, er et spørgsmål, som vi vil stille.

Min konklusion er: Ja til modernisering og bedre konkurrencevilkår for danske investeringsforeninger, nej til at stille foreningsejede IFS'er dårligere end de bankejede og endelig ja

til forhandlingerne med regeringen, hvis den er indstillet på reelt at forhandle og i givet fald ændre væsentligt på forslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Colette Brix som ordfører.

Kl. 17.05

Colette L. Brix (DF):

Det er vigtigt, at vi som politikere altid holder den fine balance mellem på den ene side at sikre et konkurrencedygtigt erhvervsliv og på den anden side sikre forbrugernes interesser.

I dette lovforslag, hvis vigtigste element er at åbne for en egentlig sammenlægning af kapitalforvaltningen i landets investeringsforeninger og deres depotselskaber, sikrer investorerne sig gennem skærpede værneregler mod interessekonflikter.

Jeg er imidlertid ikke overbevist om, at værnereglerne er tilstrækkelige til fuldt ud at varetage investorenes interesser, og det er vigtigt for Dansk Folkeparti. Derfor vil jeg under udvalgsbehandlingen interessere mig for disse værneregler og for andre forhold, så vi kan få det forestående fuldt oplyst. Det ser jeg frem til under udvalgsbehandlingen.

Vi har igen haft alt for lidt tid til at sætte os ordentligt ind i alle forhold. Det er jo ikke pinocchiokugler, der er tale om her.

Det nedsatte opsparingsudvalg, der har en fin balance mellem forbrugernes og branchens interesser, er kommet med forslaget i en rapport. Argumentationen for en forbedring af danske pengeinstitutters konkurrencedygtighed, hvis det lovmæssigt kan få lov at eje et investeringsforening helt eller delvis gennem stordriftsfordele, stiller Dansk Folkeparti sig positivt over for.

Det er klart, at i en situation, hvor investeringsforeninger alligevel køber rådgivning hos en bank samt betaler banken for at skaffe kunder, er der en gevinst for banken ved at opkøbe foreningen, specielt når danske pengeinstitutter står over for en stigende international konkurrence fra ofte større udenlandske konkurrenter.

Det eneste, der ærgrer os, er, at ingen har været ude at pege på, hvor store disse fordele egentlig kan være målt i kroner og øre. Det kunne vi godt tænke os at vide. Det må specielt være vigtigt, når vi netop skal gå denne fine balancegang, branchen peger på, at ændringen er en fordel for dem, men så forventer vi også, at man er åben over for, hvilken gevinst man får, spe-